

Endelig vil jeg sige, at det misvisende citat er dette om en klar henstilling om at tage en diskussion om banker op ved et møde med den færøske lagmand. Nej, der er ikke nogen klar henstilling fra embedsmænd. Det er misvisende at udtrykke sig sådan, og det ved hr. Anders Fogh Rasmussen godt. Hvis han var minister, ville det være ansvars pådragende at sige sådan.

(Kort bemærkning).

**Sonja Mikkelsen (S):**

Jeg håber nu alligevel, at hr. Anders Fogh Rasmussen kan bidrage til at bringe mig ud af en forvirring, som han bragte mig i i sit første indlæg.

Jeg vil vende tilbage til det – det står i beretningen på side 330 – som hr. Bent Klinte er citeret for at have givet udtryk for på et møde den 29. september 1992 med en række embedsmænd, herunder Finanstilsynets vicedirektør Peter Sylvest Larsen. Han har skrevet et referat af, at Bent Klinte har udtrykt, at det var et problem at sidde inde med en viden, som landsstyret ikke havde. Han mente og gav udtryk for, at det var totalt uacceptabelt, at man ikke orienterede landsstyret om den alvorlige økonomiske situation for Sjóvinnubanken. Først herefter får Bent Klinte på Bent Klintes foranledning lov til at orientere færingerne.

Men der står også i notatet fra Peter Sylvest Larsen, at han alene vil give en minimumsorientering om, at der er tale om en yderst alvorlig situation, der kan resultere i en betalingsstandsning. Og den minimumsinformation indebærer bl.a., at der ikke bliver sat beløb på informationen til færingerne om, hvor alvorlig situationen er. Lagmanden fik f.eks. den opfattelse, at det drejede sig om mellem 60 og 120 mio. kr. Jógvan Sundstein, som var finansminister, fik den opfattelse, at det var 100, måske 200 mio. kr., og i notatet af 1. oktober – to dage senere – står der jo, at der er tale om i første omgang 350 mio. kr., men formentlig 1,5 mia. kr.

Det var altså den måde, man informerede færingerne på under Schlüter, og jeg vil gerne spørge hr. Anders Fogh Rasmussen: Er det det, man kan kalde god kommunikation i forhold til færingerne, og er det respekt for færingerne?

(Kort bemærkning).

**Aage Frandsen (SF):**

Jeg har to spørgsmål til hr. Anders Fogh Rasmussen. Det første er i forlængelse af vores drøftelse om rigsret. Jeg vil godt spørge hr.

Anders Fogh Rasmussen: Hvad er det, hr. Anders Fogh Rasmussen mener man får ud af at bede to uafhængige jurister om at kigge på de tre bind plus retsprotokollen, de sidste to bind, ud fra det, vi har til rådighed i denne sag om finansministerens samtale med direktøren for Finanstilsynet? Det er alene finansministerens udsagn, det er direktørens meget grundige referat og hans udsagn, hvor der intet står om noget sådant, og så er det endelig en person, der har overværet en samtale. Hvad er der i det, der gør, at man kan få noget nyt frem, som jeg ikke allerede kan læse, og som hr. Anders Fogh Rasmussen også kan læse?

Det andet spørgsmål er: Vedkender hr. Anders Fogh Rasmussen sig, at også den tidlige regering var dårlig til at informere? Og i denne forbindelse vil jeg spørge, om hr. Anders Fogh Rasmussen er enig i det, som ligger i forslaget til vedtagelse, kritikken i punkt 2, nemlig kritik af de skiftende regeringer og så en særlig kritik med hensyn til det, der skete efter henvendelsen fra Den Danske Bank.

Jeg siger det, fordi statsministeren jo har vedkendt sig, at man lærer af sine erfaringer. På dansk: Man lærer af sine fejl. Gør hr. Anders Fogh Rasmussen også det på dette punkt? Er hr. Anders Fogh Rasmussen enig i dette kritikpunkt?

(Kort bemærkning).

**Anders Fogh Rasmussen (V):**

Jeg kan forstå, at fru Sonja Mikkelsen stadig væk er forvirret, og nu kan jeg også forstå, at fru Sonja Mikkelsen prøver at sprede sin forvirring her til Folketingssalen ved at tale om noget andet end det, det hele drejer sig om.

Lad mig bare fastslå, at der gik otte dage, fra sagen opstod i september 1992, og til den daværende statsminister bad rigsombudsmanden om at orientere det færøske landsstyre. Der gik kun otte dage. Så blev landsstyret orienteret.

Så spørger hr. Aage Frandsen, hvad det egentlig er, man kan opnå med en juridisk vurdering. Jamen vi synes da, at det kræver en uafhængig og uvildig juridisk vurdering, om det, finansministeren har begået, er det, som vi ved et umiddelbart blik på det synes det er.

Det er jo sådan, at man må betegne det som magtmissbrug, hvis en minister bruger sine beføjelser til at gennemtrumfe et eller andet bestemt formål, som er på kant med det, som den pågældende institution egentlig har som sit lovmæssige grundlag.